

beregne Overskudet, hvilken Uenighed altid har strebet sig fra ganske den samme Betragtning som den, der idag ligger til Grund for vore Beregninger. Den høitærede Minister taler bestandig om Formuefremgangen; det har jeg slet ikke talt om. Det Overskud, jeg taler om, kan ikke betegnes som Formuefremgang, det er det Overskud, som fremkommer, naar man sammenholder Statens ordinære Indtægter og Statens ordinære Udgifter og fradrager altsaa ikke blot de Udgifter, som ere extraordinære Udgifter, men ogsaa de Udgifter, som bør afholdes, ikke af de ordinære Indtægter, men af Kapitalformuen, og tillige de Indtægter, som ikke skyldes de ordinære Indtægter. Det mener jeg nemlig er den Beregning, der faar Betydning, naar Spørgsmaalet er om: Hvor langt kunne vi gaa ned i Skatteindtægt heri Landet? Hvor meget for høi er vor Skattebyrde? Da maa de ordinære Indtægter sammenholdes med de ordinære Udgifter og ikke med Andet; thi ellers kommer man til en fuldstændig forkert Kalkule og et forkert Resultat, idet man da medtager Udgifter, som slet ikke have noget med Skatterne at gøre, men Udgifter, som skulle afholdes af Statens Kapitalformue. Det viste sig ogsaa, idet den høitærede Minister for at korrigere mit Resultat navnlig paaraabte sig, at hele § 27 11 ikke kunde regnes med blandt de Ting, som kunde regnes med til Formuefremgang. De Udgifter, der afholdes der efter § 27, ere Udgifter, der selvfølgelig for en meget væsentlig Del bør afholdes af Statens Formue. Nu er det ganske sikkert, at Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan nøies med en simpel Balance eller ikke, hvorvidt man bør tage Hensyn til Spørgsmaalet om Formuefremgang eller ikke, væsentlig vil afhænge af, hvor stor Statens Formue er iforveien. Finantsbestyrelsen i en Stat, hvis Indtægter balancere, som slet ingen Formue har, kan med Rette maaste sige, at Balance er ikke tilstrækkelig, at der maa være Noget, der kan lægges tilside til Reservefonden. Men en Stat, der eier en saa betydelig opsamlet Kapital, som den danske Stat gjør, og har en saa stor Kassebeholdning og en saa stor Reservefond, kan selvfølgelig slet ikke anvende dette Argument. For os her vilde det netop være en overordentlig god rationel Finantslov, naar der slet ikke var noget Overskud, og det vilde ogsaa være godt i konstitutionel Henseende, idet det ganske vist vilde lette Behandlingen af Sagerne, naar Regjeringen i hver Sag var nødt til at bede om Pengene for at føre den igennem. Forresten maa jeg tilstaa, at jeg, selv bortset fra denne Uoverensstemmelse i Grundlaget,

ikke forstaaer den høitærede Ministers Beregning; thi den høitærede Minister siger, at den samlede Formuefremgang ikke skulde være mere end omtrent 4 Millioner, noget over 4 Millioner, men det samlede Kasseoverskud, naar man samler Indtægterne paa § 1 og Udgifterne paa § 11, er ved 3die Behandling 3,597,107 Kr. 11 Ore. Deri ligger altsaa, at den høitærede Minister ikke regner hele den Anvendelse af Formuen, der findes under 11 paa § 27, for mere end omtrent Halvdelen. Jeg kan ikke forstaa denne Beregning af Formuefremgangen, at den altsaa ikke skulde være mere efter den høitærede Ministers Beregning end omtrent 1 Million mere end Kasseoverskudet. Men jeg nævner dette her kun i Forbigaaende, fordi det ikke er mig muligt i dette Dieblis at gaa i Detaillen, da jeg ikke kender den høitærede Ministers Beregninger i Detaillen, og desuden er det jo ikke til nogen Nytte at komme ind paa dette, saameget mere, som den principielle Forskjel, der er mellem den høitærede Ministers Beregningsmaade og min jo er det Afgjørende.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal kun bemærke, at de 4^{3/4} Mill., som jeg angav Formuefremgangen til, er uden at tage Hensyn til den tvivlsomme Værdi af Formuefremgangen under § 27 11. At den ikke, sammenlignet med Kasseoverskudet, som jo er omtrent 3,600,000 Kr., er mere end 1,100,000 Kr. større end dette, ja, det skyldes jo blandt Andet det, at der iblandt Indtægterne ogsaa er over 1^{1/2} Mill. Formueforbrug, som skal trækkes fra. Jeg ser ikke rettere, end at, naar den Betragtning skal gjøres gjældende, at Statens extraordinære Udgifter passende eller rigtigt skulde afholdes ved Kapitalforbrug, saa maa man nødvendigvis komme ind paa, hvad allerede det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) ved Finantslovens 1ste Behandling bemærkede, at disse to Paragraffer, § 26 og § 27, som indeholde de overordentlige Statsudgifter, maa undergaa en væsentlig Forandring med Hensyn til deres Indhold; thi endogsaa et blot løseligt Blik paa disse Paragraffers nuværende Indhold vil jo vise en Mangfoldighed af Udgifter der, som blot ere ligefrem Fornødhedsudgifter, Noget, der jo umulig kan betragtes paa den Maade, saa at det er rigtigt at afholde dem ved Kapitalforbrug. Det vilde i en privat Husholdning føre til, at man hurtigt fik fortæret sin Kapital, naar man vilde gjøre den Regning, at alle saadanne Fornødhedsudgifter skulde ubredes, ikke af de løbende Indtægter, men derimod af Formuen. Jeg har selvfølgelig ikke indvendt